Joakim Arenius och Praise Unit uppträder tillsammans med Kammarorketern.

BILD: PER KNUTSSON

Lyckad musikalisk förening

KONSERT

Classical Gospel

Örebro konserthus, 11/12

★★★★★

Det populärkulturella kriget har utspelats på många fronter, i olika former av slag. Ett av de mest intensiva och segdragna har pågått mellan å ena sidan den etablerade finkulturens djupt rotade tradition i den klassiska musiken, och å andra sidan den korta form av frisläppt och experimentell popmusik som härstammar från amerikanska gospelkyrkor.

Om den svenska gospeltraditionen är finstämd och tråkig har Joakim Arenius med sitt Praise Unit försökt utveckla gospeln. När han arrangerar 13 dels egna, dels traditionella gospellåtar för Svenska Kammarorkestern att framföra tillsammans med det för aftonen tio röster starka Praise Unit är det således en klinch mellan två musikaliska uttryck som på förhand ter sig helt oförenliga.

Två timmar senare visar det sig att alla förhandstvivel var fullständigt fel ute.

Arenius har en gränslös ambition i att utveckla sin musikstil. Resultatet med Praise Unit har ibland rört sig bort från gospeln och in i förvisso fantastiskt välgjord, modern soul.

När hans kör och orkestern bakom honom möts i en smakfull, svensk version av Kirk Franklins ”Hosana” känns det däremot som att Arenius slutligen hittat själva kärnan i sitt gospelförnyande.

Och mötet mellan genrerna når en imponerande kreativ nivå i en suggestiv, radikalt ombearbetad version av den vanligtvis djupt traditionella ”Down by the riverside”.

Versionen av Edwin Hawkins ”Oh happy day” är förträfflig och jublande glad popmusik. Men det finns också en sorts renhet och bräckligt vacker ömhet i versionen av ”Amazing grace”, där jag ofrånkomligt märker att en stilla tår rinner längs ena kinden.

Jag häpnar över utförandet i Classical Gospel. Fascineras av modet att genomföra det. Och bär med mig hem en av mina starkaste konsertupplevelser någonsin.

JOAKIM JOHANSSON

Ett färgglatt vitaminpill